

A CREMALLENGÜES

JOAN-LLUÍS LLUÍS jlluis@presencia.cat

El president de la República, els diputats i el català

Entre el catàleg oficial de promeses del candidat François Hollande, hi havia la de fer ratificar la Carta Europea de les Llengües Minoritàries. Abans de riure tots plegats, fem recordança del pasat recent. Aquesta Carta va ser signada per Lionel Jospin, el 1999, aleshores primer ministre. El Parlament, però, no la va ratificar ja que Jacques Chirac, com a president de la República, havia demanat al Consell Constitucional de verificar-ne la constitucionalitat. I el Consell la va declarar anti-constitucional. Des d'aquell moment hi ha hagut diversos intents, de part de diputats i senadors, d'aprofitar reformes constitucionals per adequar la Constitució francesa a aquesta Carta, sempre en va. El 2007, Nicolas Sarkozy, va lènt-se del fet que el Consell Constitucional havia afirmat que si bé la Carta com a tal és incompatible amb la Constitució, la majoria dels articles que la componen, considerats separatament, no ho eren, va prometre que faria votar una llei de reconeixement d'aquestes llengües. Aquí, sí, podem riure.

Què farà, Hollande, ara que les eleccions legislatives han donat la majoria absoluta al Partit Socialista? En el cas que tingui la intenció de complir la seva promesa pot intentar fer modificar la Constitució –però per això necessita les tres cinquenes parts del Congrés: Assemblea Nacional i Senat reunits– o pot fer votar

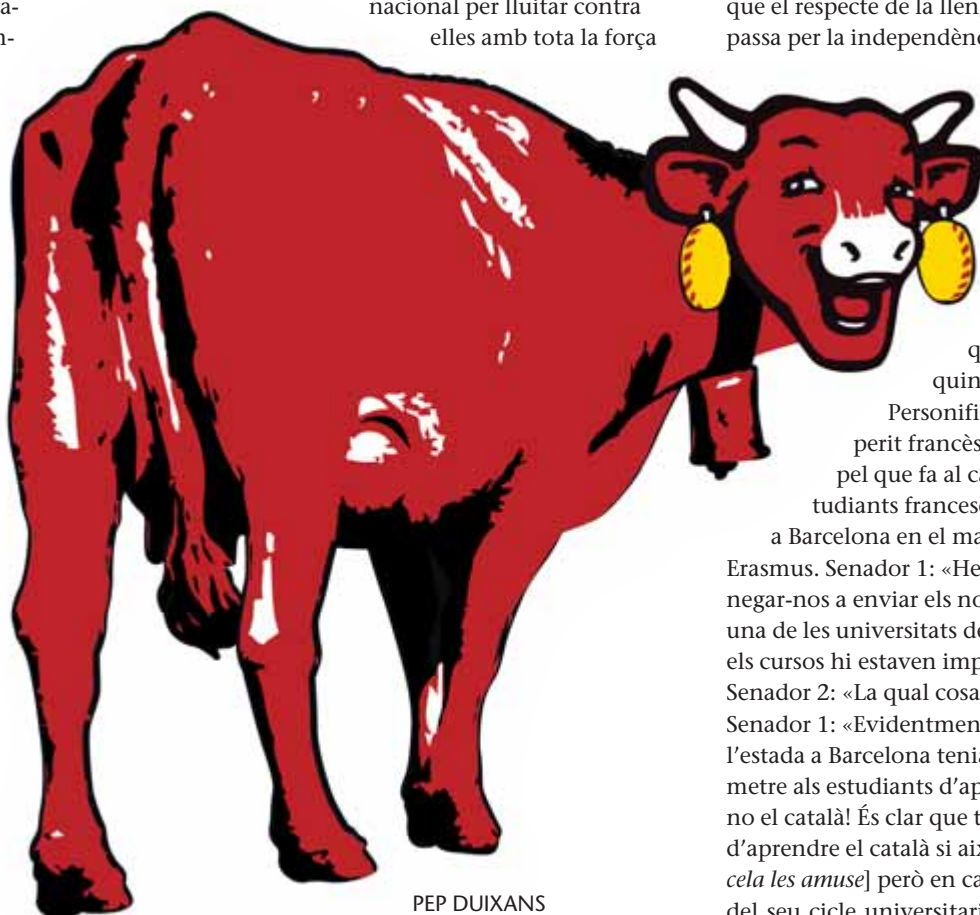
lleis separades que recullin articles de la Carta. En els dos casos es trobarà amb una oposició interna més o menys forta. Les llengües mal dites *regionals* continuen tenint adversaris de pedra corcada, tant a l'esquerra com a la dreta. Els únics que hi són, en principi, sempre favorables són els centristes del Modem (reduïts a quatre escons en l'actual Assemblea Nacional) i els ecologistes (divuit escons). Els altres es troben dividits, a parts relativament iguals, entre adversaris, partidaris i indiferents. Ara bé, són pocs els diputats que arriscaran la seva carrera per defensar llengües que, a París, continuen fent tuf de merda de vaca i, en canvi, n'hi ha uns quants que assumiran la postura d'heroi de la cohesió nacional per lluitar contra elles amb tota la força

del seu jacobinisme atàvic. És a dir que, en cas de conflicte, Hollande es trobarà amb més adversaris històrics que partidaris lleials. I així, doncs, tot i que l'existència d'aquestes llengües sigui reconeguda per un article de la Constitució –«Les llengües regionals fan part del patrimoni de França»–, que fins ara no ha tingut cap incidència jurídica positiva, és relativament probable que de nou aquesta qüestió continuï enterrada. I pel que fa al català Manuel Valls, ministre d'Interior, és bastant segur que no mourà ni l'ombra de l'unghla d'un dit en aquest assumpte.

I si queda algun lector per pensar que França té un nivell de civilització d'essència superior, o si algun altre encara creu que el respecte de la llengua catalana no passa per la independència de Catalunya,

citaré un diàleg entre senadors francesos, del 2005, que figura a les transcripcions oficials dels debats. No he posat els noms perquè no importa qui puguin ser ni quin partit representin.

Personifiquen l'estat d'esperit francès ultramajoritari pel que fa al català. Parlen d'estudiants francesos que volen anar a Barcelona en el marc del programa Erasmus. Senador 1: «Hem estat obligats a negar-nos a enviar els nostres estudiants en una de les universitats de Barcelona perquè els cursos hi estaven impartits en català.» Senador 2: «La qual cosa no té cap interès.» Senador 1: «Evidentment, se suposa que l'estada a Barcelona tenia per objectiu permetre als estudiants d'aprendre l'espanyol, no el català! És clar que tenen el dret d'aprendre el català si això els diverteix [*si cela les amuse*] però en cap cas en el marc del seu cicle universitari.»

PEP DUIXANS

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

«Només en un món d'homes sincers és possible la unió.» Thomas Carlyle (1795-1881). Historiador, pensador i assagista anglès

Fa uns dies Oriol Junqueras es preguntava qui mana a CiU: Artur Mas o Josep Antoni Duran i Lleida. Tant parlar del xoc de trens i el tenen a dins de la federació. Una locomotora empeny, o ho fa veure, cap a l'Estat propi; i l'altra cap a Madrid. L'última de Duran i Lleida ha estat demanar que es deixi de parlar de Països Catalans perquè això molesta els nacionalistes valencians catalanistes. Potser sí, però s'oblida de dir que també molesta Espanya...